

Două autograme inedite dela elevul Eminescu

Biblioteca Societății pentru cultură din Cernăuți (moștenitoare, se vede, a acelei biblioteci secrete de care elevii români Cernăuțeni se bucurau în casa lui Arune Pumnul) e fericita posesoară a două cărți autografiate de elevul Eminescu¹⁾. Următoarele două cărți deci:

1. Cartea cu Signatura catalogului Bibl. Soc. p. cult. *Bibl. Soc. p. cultură Nr=1. B. 381. Sig. I. 6: THEODOR KÖRNER'S | vermischte | Gedichte und Erzählungen | (poetischer Nachlass) | nebst des Dichters Charakteristik von | C. A. Tiedge, und biographischen | Notizen von dem Vater des Verewigten | WIEN, 1815. | In der Haas'schen Buchhandlung. | — format 8° mic, 278 pagini + 3 foi (6 pagini) INHALT. Foaia dela începutul cărții, cu portretul lui Körner, poartă în contrapagină următoarea autogramă a lui Eminescu plus stampila Biblioteca | gimnasiastilor Romani de'n | Cernaufi. | :*

1865
71

Darinta bibliothecae gymna-
siastilor Romani de'n Ce-
naufi de

M. P. Eminescu

Cetatea Cavalerilor

În colaborare cu Centrul de Cercetări MOSINCAT
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cio
 Editura Tipo MC, Oradea, 2020

Cartea Mea, e și a Tăi ISSN 2734-6889; ISSN_L 2734-6889

AVRAM IANCU - 200!

Nr. 6 (46/iunie 2024)

CERNĂUȚI

An. XI 1940

MIHAI EMINESCU

18

Lămuriri pentru opera și viața lui Eminescu

Director: LECA MORARIU

Secretar de redacție: OCTAVIA LUPU-MORARIU

18

O carte de căutat și cercetat*)

Pe când eram tânăr I. Slavici îmi spunea că o carte de orientare asupra orientului extrem (indic, etc.), a lui și a lui *Eminescu*, a fost o scriere care mie-mi rămase în minte ca *Oriental pitoresc*.

Va fi fost, însă, *Universul pitoresc*, publicat pela începutul veacului trecut, la Firmir Didot, în Paris.

Din cartea aceasta a extras Slavici — desigur *el* — articolul despre China și Chinezii, publicat în „Tribuna”, An. II, (1885), p. 94.

Despre Slavici ca admirator al energiei chineze, eram depe atunci, 1885/86, bine informați.

Dar *toată* cartea ar trebui cercetată din punct de vedere al reflexelor în Eminescu.

Cine-o va găsi și cerceta?

Gh. Bogdan-Duică

Cătră Veronica Micle

Ah, cerut-am dela zodii
 Dela-al sortii mele faur,
 Dulcii sâmului tău rodii
 Si-al tău cap scaldat în aur.

Și-ale tale mâini de ceară —
 Fruntea rece să-mi desmierzi...
 Fața albă 'n părul galben
 Și 'ndărătnici ochi să vezi.

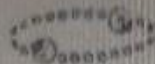
Și-astăzi tu de bună-voie
 Fericită'n brate cazi-mi
 Capul tău plin de lumină
 De-al meu umăr tu îl razimi.

Aastăzi tu de bună-voie
 Îmi întinzi dulcea ta gură,
 Soarta mi le-a dat pe toate —
 Și-a iubi peste măsură.

M. Eminescu

(In vol. *Dragoste și poezie*, ed. O. Minar, 152).

*) Din eminescologia inedită a lui Gh. Bogdan-Duică, păstrată în mapa redacției noastre.

I. Slavici și Eminescu¹⁾ (1870)

În *Tribuna* din Sibiu (nr. 232 din a. 1886; 9/21 Octombrie), într'un foileton: *Un nou adept*, Slavici a intercalat următoarea amintire (p. 925/6):

„Sunt acum șesesprezece ani, când mi-am început activitatea literară, nu eram în stare să scriu o frază corectă în românește. Nu-l cunoșteam nici măcar de nume pe Maiorescu, deși tocmai pe timpul acela era foarte urgisit pe aici pela noi. Era însă la universitatea din Viena un om tânăr, *Mihail Eminescu*, — chiar și atunci nume cunoscut în literatura noastră — un admirator al lui Maiorescu. Aș fi dorit prea mult să aflu părerea noului meu amic asupra primelor mele încercări, dar aceste erau scrise în limba maghiară, singura pe care o stăpânam pe timpul acela. Mă căznam dar să refac în românește ceea ce făcusem în ungurește și mă simțiam foarte nenorocit, că nu pot să-mi exprim cugetările în limba cea „dulce și frumoasă“, pe care acasă la noi o vorbesc toți copiii și toți oamenii „proști“.

„De! — îmi zise prietenul meu — tu știi românește, numai că nu știi ce știi. Mai întâi și mai întâi ia hotărîrea bărbătească, că nici vei mai scrie, nici vei mai cefi timp de un an ungurește, că te vei pune pe studiul autorilor români. Iar dacă ai chiar acum ceva de spus, pune-te și scrie așa cum se vorbește la voi, la Siria. Eu, care sînt Moldovean, mi-am făcut studiile prin Bucovina și prin Ardeal și cunosc bine literatura românească, și cea veche și cea mai nouă; îți voi spune apoi ce este bun și ce este rău, ce este și ce nu este literaricește admisibil în limba voastră șirienească, — fiindcă bine e

¹⁾ Din eminescologia inedită a lui Gh. Bogdan-Duică, rămasă în mapa rezistenței noastre.

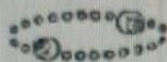

scris așa cum *pretutindenea* se zice și precum au mai scris și alți autori de oarecare valoare“.

Așa am făcut ; și prima mea încercare a fost admisă de Junimea și publicată — ce lucru mare — în fruntea unui număr din *Convorbiri literare*¹⁾.

Pentru conformitate Gh. Bogdan-Duică

Invectivă italiană față de Eminescu

I.

Cântărind faptul în sine, titlul nu e prea drastic ! Inconștiența întru cele românești care a prezidat la redactarea monumentalei *Enciclopedia Italiana di scienze, lettere ed arti, pubblicata sotto l'alto patronato . . .*, 1932 X (operă menită unei atât de înfise și prestigioase circulații) — își merită sancțiunea ! Respectul pe care-l datorăm lui Eminescu nu poate fi covârșit de cealaltă cuviință ! Injuria admisă acolo (în vol. X pag. 915) și emanată dela acelaș *neisprăvit G. Călinescu*, injurie care culminează în sfidarea : „la poesia satirica appare violenta e prosaica, e quella erotica facile e troppo cantabile“ — primească-și răsplata ! Dar iat-o !

Leca Morariu

II